

Vrij naar 'The Nightmare Lake' van H.P.Lovecraft

Het Nachtmerriemeer

In het verre Zen, daar ligt een meer,
Geen mens was daar ooit ene keer,
Waar een geest, doods en diep bedroefd,
In gruwelijke staat eenzaam vertoeft.
Een geest, al het duivelse in hem bewaard
En met een gruwelijke melancholie bezwaard,
Die aan het water, diep en bedekt,
Een met ziekte vervloekte nevel onttrekt.
Aan de oever een zompig moeras
Dat dingen verspreid van een decadent ras
En nieuwsgierige vogels aan die kust zijn sindsdien
Nimmer weer door iemand gezien.
De ganse dag schijnt de zon daar heet
Op glazig braakland dat van geen eigenaar weet.
Maar bleke manestrallen stromen bij nacht
De diepte in die al gapende wacht.
Alleen in nachtmerries kan men vertalen
Wat zich openbaart onder deze stralen;
Welk schouwspel, te oud voor menselijk inzicht
Daar in de eeuwige nacht verzonken ligt;
Want het enige dat in die diepte was
Is de schaduw van een stemloos ras.
Een middernacht, bezwangerd met kwaad,
Zag ik dat meer, stil en in slaap;
Terwijl aan de dreigende hemel opklom,
Een wassende maan die glom en glom.
Ik zag uitgestrekte moerassige kusten
En de duivelse dingen die daar rustten.
Hagedissen en slangen, stuiptrekkend,
Raven en vampieren, rot en verrekend.
Terwijl al dit, als de dood boven hen zweeft
Zich aan de lijkenpikkers overgeeft.
En toen de vreselijke maan naar zijn hoogste punt reek,
En aan de hemel, vreselijke sterren bleek,
Zag ik de sombere wateren glimmen
En verschenen daar verzonken dingen.
Daar schenen, waar de waterstroom naar de diepte leidt
De torens van een stad uit de vergetelheid.
Mossige muren en koepels veeg;
Bewierde torens en zalen leeg;

Verlaten tempels, gewelven door angst beheerd,
En straten van goud nog onbegeerd.
Dit nam ik waar en zag langs mij
Een horde vormeloze schaduwen van opzij.
Een nachtelijke horde, die naar ik geloof,
Zich in een afschuwelijke dans bewoog,
Tussen beslijmde graven en daar langsheen
Liep een weg, bereisd door geen.
Het was een plateau, dat zich hier omhoog boorde
En zo 's waters lome berusting verstoorde,
Terwijl dodelijke schaduwen huilden vol haat,
naar een manegezicht sardonisch en kwaad.
In zijn bed zakte toen het meer,
Tot in de dodengrotten ging het neer,
Tot de dampende, nieuw ontblote aarde,
Een stinkende wasem walgelijk baarde.
Rondom de stad, de nacht ontbloot,
Zweefden dansende schaduwen monsterlijk groot,
Toen zie! aldaar bij ieder graf
tilde iets opeens de grafsteen er af!
Laat geen tong een oor verhalen
Van wat naamloze gruwelen daar uithalen.
Ik zie dat meer -die grijnzende maan-
De stad en de *dingen* die daar gaan-
Weer wakker bid ik dat aan die kust
Het nachtmerrie meer nu voor *eeuwig* rust.

Vertaling/bewerking 1992: Frank Norbert Rieter